

Čáslavický

Zimní číslo

školáček

Veselé Vánoce!

Školní časopis
ZŠ a MŠ Čáslavice
2017/2018

ZŠ a MŠ
ČÁSLAVICE

Milí čtenáři,

právě držíte v ruce dost nabitě číslo našeho školního časopisu. Tak silný výtisk jsme tady ještě neměli! Nemyslíme tím jen co do počtu stránek, ale i do obsahu. Najdete v něm opravdu povedené práce žáků a taky se dozvíte, co vše se na naší škole děje. S blížícími se vánočními svátky přinášíme také rozhovor s pedagogy naší školy o tom, jak tráví advent. A nechybí ani nějaké to luštění a „perličky“ našich žáků pro pobavení.

Přejeme Vám příjemné i zábavné chvíle při četbě našeho časopisu a především všem přejeme krásné Vánoce a šťastný nový rok 2018.

Ilustrátoři, kteří se podíleli na tomto čísle časopisu:

Tereza Trutnová, 9. ročník - titulní strana, vánoční stromeček, džungle

Agáta Jeřábková, 8. ročník - labuť

Alexandra Durdová, 6. ročník - anděl

Luštění připravili:

Daniela Roupcová, 6. ročník - osmisměrka

Barbora Kvapilová a Barbora Lukešová, 9. ročník - křížovka

BYLO - NEBYLO

ZÁŘÍ

- 4. 9. proběhlo na terase školy slavnostní zahájení školního roku 2017/2018.

ŘÍJEN

- V pondělí 2. 10. odjely děti z I. stupně do Třebíče, aby zde zhlédli novou pohádku Hurvínek a kouzelné muzeum.
- V úterý 3. 10. se vybraní sportovci zúčastnili soutěže v přespolním běhu v Domamili.
- 4. 10. navštívila 2. třída odloučené pracoviště ZŠ Kojetice Otevřmysl v Třebíči. Žáci této školy vyučovali celé dopoledne naše druháčky, měli pro ně připravené příklady z matematiky, ale také ekologický program na třídění odpadů.
- V sobotu 7. 10. proběhl pro zájemce pochod na Srnčí vrch a do Cidliny.
- V pátek 13. 10. navštívili žáci 9. ročníku mineralogickou expozici Svět neživé přírody v Muzeu Vysočiny Třebíč. Exkurze byla zaměřená na unikátní sbírku moravských vltavínů, jejich vzhled a naleziště. Zajímavé byly i vystavené vzorky minerálů, především odrůdy křemene.
- V sobotu 14. 10. byl pro zájemce z I. stupně a jejich rodiče uspořádán výlet do ZOO Brno.
- Ve čtvrtek 19. 10. již tradičně žáci 9. ročníku navštívili Mezinárodní veletrh vzdělávání Didacta v budově SPŠT Třebíč.
- V úterý 24. 10. odjeli žáci 3. a 4. ročníku na dopravní hřiště, které je součástí areálu ZŠ Bartušková v Třebíči - Borovině, kde absolvovali teoretickou i praktickou část dopravní výchovy.
- 25. 10. v odpoledních hodinách vyrazili žáci 9. ročníku na Úřad práce v Třebíči, kde pro ně byl přichystán program vztahující se k volbě jejich budoucího povolání.
- V pondělí 30. 10. si žáci na naší škole připomněli svátek Halloween, který se slaví v anglicky mluvících zemích. Žáci se ten den oblékli do strašidelných kostýmů a v hodinách angličtiny a němčiny jim výuku zpestřily tematicky zaměřené hry a soutěže.

LISTOPAD

- 2. 11. čekala žáky II. stupně exkurze do Brna, kde navštívili špilberské kasematy a planetárium.
- Ve středu 8. 11. k nám do Čáslavic opět zavítali herci z Divadélka pro školy z Hradec Králové, aby nám zde zahráli dvě představení. Žáci 1. - 5. třídy zhlédli „Bajky pana Ezopa aneb Dávná moudra věčně platná“. Veselou formou se děti

dozvěděly, co jsou bajky a seznámily se s postavou nejnámějšího autora bajek. Žákům druhého stupně předvedli herci hru s názvem „Don Quijote a ti druzí aneb Zlatý věk španělské literatury“. Toto představení bylo zaměřeno na seznámení s tvorbou předních španělských dramatiků a s jejich přínosem pro světové divadlo. Obě hry byly velmi povedené, vtipné, takže se u nich dobře bavily nejen děti, ale i pedagogové.

- 10. 11. odjely děti ze školky a z 1. a 2. třídy do Třebíče, kde pro ně byl připraven v Národním domě program s názvem Životem jdeme s úsměvem a písničkou.
- Odpoledne 20. 11. k nám do školy přijeli učitelé a studenti z Obchodní akademie a Hotelové školy Třebíč se svým programem Roadshow. Žáci II. stupně se tak dověděli užitečné informace o studiu na této škole, viděli ukázky dovedností stávajících studentů a také si mohli sami vyzkoušet míchání drinků, modelování cukrářských výrobků, vyřezávání ovoce a focení ve fotokoutku.
- 21. 11. reprezentovali žáci I. stupně z florbalového kroužku naši školu na florbalovém turnaji škol v Jaroměřicích nad Rokytnou.
- V sobotu 25. 11. podnikl turistický kroužek další podzimní výpravu, tentokrát na hradu Boskovštejn.
- 28. 11. se vypravili do Jaroměřic na florbalový turnaj škol kluci z II. stupně.

PROSINEC

- Ve čtvrtek 1. 12. byl zahájen plavecký výcvik žáků 3. a 4. ročníku.
- V úterý 5. 12. poctili svou návštěvou naši školu Mikuláš s anděly a čerty. Mikulášská nadílka opět proběhla v režii žáků 9. ročníku.
- Ve čtvrtek 7. 12. navštívila naši školu pingpongová show, kterou jsme vyhráli spolu s pingpongovým stolem v projektu Všichni za stůl. Každou školu vždy navštíví superhrdina, v našem případě ambasadorka projektu a česká olympionička ve stolním tenisu Iveta Vacenovská.
- V sobotu 9. 12. uspořádala škola zájezd pro rodiče s dětmi do Prahy na největší vánoční trhy v České republice.

Na prosinec ještě plánujeme:

- V úterý 19. 12. se v místním kulturním domě uskuteční školní besídka s názvem Pohoda Vánoc.
- Ve čtvrtek 21. 12. navštíví žáci 8. a 9. ročníku v rámci projektu Praktické dílny SPŠ Třebíč.
- 22. 12. proběhne již tradiční „Vánoční dortování“ pro žáky II. stupně a na I. stupni si žáci užijí projektový den s vánoční tematikou.

Co o některých akcích školy žáci napsali:

Přespolní běh

Jednoho dne se někteří z nás pod vedením našeho pana ředitele vydali na soutěž v přespolním běhu do Domamile. Přijeli jsme jako jedni z prvních a nikdo nevěděl, co se bude dít. Řekli nám, že si máme najít místo k sezení a uložení věcí ve velké sportovní hale. Usadili jsme se a po chvíli přišel pan ředitel s plánky, na kterých byly zakresleny trasy běhu.

Byli jsme rozděleni do tří kategorií, dívky, mladší chlapci a starší chlapci. Rozebrali jsme si plánky a pomalu jsme se v nich začali orientovat.

Nastal čas přesunout se ke stanovištím, která byla kousek od startu. Jako první přišly na řadu dívky, které měly za úkol uběhnout 1,5 km. Zanedlouho po jejich startu přiběhla první a my bedlivě čekaly na to, až doběhnou naše spolužačky. Po 10 minutách byly v cíli všechny a přišli na řadu mladší chlapci. Ti měli za úkol uběhnout 1,9 km, do 15 minut doběhli všichni a na start se začali rovnat starší chlapci, mezi kterými jsem byl i já. Na nás čekala trat' dlouhá 3km. Musím říct, že já ani nikdo z mých spolužáků, kteří tam byli se mnou, normálně neběháme a ani jsme se na to nijak nepřipravovali. Tento závod byl pro nás tak trochu výzva.

Hned po startu jsem se snažil dostat do popředí, kde jsem se chtěl udržet. Docela se mi to dařilo, běžel jsem mezi prvními patnácti, než se před námi objevil kilometr dlouhý, prudce stoupající kopec, který vedl lesem. V tu chvíli jsem si řekl, že ten kopec nepoběžím, že ho normálně vyjdu. Na vrcholu kopce jsem se zase rozběhl a snažil se dohnat ty, co mě v kopci předběhli. Už se blížil konec a já se snažil běžet co nejrychleji jsem mohl, abych neskončil zase tak špatně.

Po závodu jsme se přesunuli zpátky do haly, a protože se nikdo z nás neumístil, tak jsme nepočkali ani na vyhlášení a rovnou jsme jeli domů.

Ještě jsem nezdůraznil, že ten den nám počasí moc nepřálo, pršelo, a tak se nám moc dobře v tom kluzkém terénu neběželo. Ale i přesto jsme si ten den užili.

Vít Trojan - 9. ročník

Halloween

V naší škole se obvykle koná halloweenský den, kdy děti přijdou oblečeny v kostýmech a soutěží se o nejlepší masku. Většina dětí z prvního stupně měla takové kostýmy, až z nich šla hrůza. Z naší deváté třídy měli masku pouze tři, a to Michal Dvorský, Tereza Trutnová a Barbora Kvapilová.

V hodině německého a anglického jazyka jsme hráli hry spjaté s Halloweenem. V anglickém jazyce jsme měli od paní učitelky slíbeno, že ten, kdo přijde v nejhezčí

masce, dostane propustku na malou písečku. Propustku získali nakonec všichni tři, protože bylo těžké vybrat, kdo z nich má nejlepší kostým.

Původ tohoto svátku se rozvinul v Irsku na základě zvyků oslavy svátku Všetech svatých. K Halloweenu patří vyřezané dýně se svíčkou uvnitř, čarodějky, duchové, černé kočky, košťata, oheň, příšery, kostlivci, sovy, výři atd. Typickými barvami jsou černá a oranžová.

Markéta Baráková a Michal Dvorský - 9. ročník

Exkurze Brno

Dne 2. listopadu 2017 se 2. stupeň naší školy vydal spolu s třídními učiteli na exkurzi do Brna. Na programu byly špilberské kasematy a planetárium.

Kasematy

První naší zastávkou v Brně byly kasematy na Špilberku. Na nádvoří hradu jsme byli rozdělení do dvou skupin. První skupina se skládala z 8. a 9. ročníku a druhou tvořili žáci 6. a 7. ročníku. Na okruh vyšly obě skupiny současně, ale každá opačným směrem.

Naše prohlídka začala historií Špilberku. Nejvíce nás zaujalo povídání o dobývání hradu za třicetileté války a o přeměně kasemat na věznici. Bylo to vězení pro nejhorší trestance té doby v naší zemi, kteří zde byli trvale přikováni v temných kobkách. Odsouzení se tam dožívali maximálně 2-3 měsíců. Výjimkou byl jeden vězeň, který vydržel 20 měsíců. Chtěli jej přemístit do hradní věže, ovšem když ho vyvedli na denní světlo, oslepl a zanedlouho poté zemřel.

Během prohlídky jsme viděli mučící nástroje, postele, na kterých odsouzení spali, a taky jsme si mohli vyzkoušet klece, ve kterých bývali ve tmě zavřeni a připoutáni za ruce a nohy pouty. Za 2. sv. války zde byli Němci, kteří chtěli vybudovat kontrolovaný telefonní systém, aby se přesvědčili, že tu nejsou žádní zrádci.

Po prohlídce jsme se nasvačili, prohlédli jsme si Brno z vyhlídky a pomalu se přesunuli k autobusu, který nás odvezl k planetáriu.

Planetárium

V brněnském planetáriu nás čekal program s názvem Rychleji než světlo s podtitulkem Sen o mezihvězdných výpravách. Ještě než jsme vstoupili do budovy, jsme měli možnost vyřádit se venku. Zde se nacházely různé interaktivní věci, například zed' s malými tyčkami, které se posunovaly ze strany na stranu, různé dalekohledy a také siloměr.

Po krátké zábavě před planetáriem jsme pokračovali do budovy, kde jsme si odložili věci v šatně a přemístili jsme se promítacího sálu. Usadili jsme se na sedačky a čekali na začátek.

Před samotným promítáním jsme byli ještě poučeni o tom, že si máme vypnout mobily, protože světlo ruší výklad (o tom jsme se přesvědčili, když někdo mobil použil) a nadále o tom, že nesmíme jíst a pít. Po poučení začal pán mluvit o souhvězdích, která jsou vidět v různých obdobích, např. zvířata zvěrokruhu, další různá zvířata, postavy i předměty. Pokračoval vyprávěním o tom, že planeta Země obíhá v obyvatelné zóně, ale že existují i jiné planety mimo sluneční soustavu, kde může být život. Nejbližší hvězdou sluneční soustavy je Proxima Centauri, vzdálená od Země 4,22 světelných let. Proxima Centauri byla kvůli své malé vzdálenosti od Země často navrhována jako první cíl mezihvězdného letu. V roce 2016 byla objevena planeta Proxima Centauri b, která hvězdu obíhá, ale neotáčí se, takže strana odvrácená ke hvězdě je zmrzlá a druhá strana je rozpálená. Také se zmínil o dalších typech slunečních soustav.

Program následoval videem, kde se povídalo o zmíněné hvězdě Proxima Centauri a o planetě Proxima Centauri b. Pořad se zabýval úsilím vytvořit kosmickou loď s takovým výkonem a rychlostí, že doletí až ke hvězdám. Klade si otázku, co musíme udělat, abychom se dostali k nově objevené planetě Proxima Centauri b. Řešili problém se vzdáleností a se spotřebou paliva, které by bylo potřeba k letu na tuto planetu. Dověděli

jsme se o různých typech vesmírných lodí, které by mohly vzniknout nebo od nichž bylo opuštěno a také o takzvané antihmotě, která by se měla nacházet někde ve vesmíru, ale ještě jsme ji neobjevili. Ta, kdyby se spojila s normální hmotou, by prý dokázala vytvořit rychlost větší než 1 světelný rok.

Pořad byl zajímavý, bohužel jsme seděli blízko nějakých žáků z jiné školy, které to moc nebavilo, a tak vyrušovali. Jejich paní učitelka dokonce musela jednu holku poslat o dvě řady dopředu.

Nám se však exkurze líbila a užili jsme si ji.

Alena Chaloupková a Barbora Hobzová - 9. ročník

Divadélko pro školy

8. listopadu k nám přijeli dva herci ze společnosti Divadélko pro školy, aby nám zahráli něco z historie španělské literatury. O velké přestávce se celý druhý stupeň přemístil do kulturáku, kde už na nás herci čekali. Všichni se usadili a divadlo mohlo začít.

Na začátku se nám představili a řekli nám, o čem dnešní divadlo bude. Herci pro nás měli připravené 4 ukázky zaměřené na seznámení s tvorbou předních španělských dramatiků ze 17. století. První ukázka se jmenovala Vzpoura v blázinci a byla o tom, jak mladý šlechtic zabil králova syna. Aby ušel trestu, předstíral bláznovství. Tuto ukázkou naši herci zahráli velmi dobře, všichni se bavili.

Další ukázka byla ze hry Zbožná Marta, kterou napsal Tirso de Molina. Tato ukázka byla o jednom muži, který neváhal jednu ze svých dvou dcer provdat za peníze. Jelikož herci byli na pódiu sami, „zalovili“ v našich řadách a vybrali si jako dcery Natku Mutlovou a mě. Natka si zahrála Martu a já si stříhla roli Lucie. Natka se trochu styděla a raději utekla za oponu, kde ji však „tatínek“ našel. Po otázce, jestli si vezme toho boháče, řekla, že se stane radši jeptiškou. Poté přišla řada a stejná otázka na Lucii. Já jsem ale chtěla pobavit publikum, a tak jsem odpověděla, že ano, načež na mě „můj tatínek“ zařval: „Ty zlatokopko!“ Prý ještě nikdy žádná z pozvaných hereček nesouhlasila.

I při dalších dvou ukázkách si herci vybrali mezi žáky naší školy a trošku je potrápili. Tentokrát volba padla na šestáky - Adama Kratochvíla a Filipa Kousala, kteří se svých rolí zhostili ve hrách Dáma skřítek a Důmyslný rytíř Don Quijote de la Mancha.

Myslím, že divadlo bylo dost povedené a všichni se u něj bavili.

Natálie Smutná - 9. ročník

Mikulášská nadílka v naší škole

Dne 5. 12. 2017 se v naší škole tradičně konala mikulášská nadílka. Tentokrát jsme to měli na starosti my, 9. třída.

Ráno jsme se všichni sešli v počítačové učebně, kde jsme měli peklo. Tam jsme se převlékli a nachystali jsme peklo. Moc jsme nestíhali, tak jsme začali chodit až druhou vyučovací hodinu, kdy jsme šli na šestáky. Potom jsme navštívili děti na prvním stupni, kde se čerti museli většinou krotit, aby se jich děti nebáli. Každý zazpíval písničku nebo řekl básničku a dostal lízátko. Později jsme šli do školky, ale bez masek, jen s parukou, aby z nás neměly děti špatné sny. Po školce jsme šli na obecní úřad zjistit, jestli se tam neschovává nějaký hříšník. Pak jsme se vydali ještě do obchodu, kde jsme dostali balení čokolád. Nezapomněli jsme ani na školní kuchyni, kde nás kuchařky obdarovali oplatky. Později po odpočinku jsme se vrhli na druhý stupeň, kde jsme si to víc užili. Skoro všichni byli odvedeni do pekla, kde nám zazpívali a dostali balíčky s uhlím.

Všichni jsme si tento den užili, moc nás to bavilo.

Andrea Tůmová a Richard Polický - 9. ročník

Aktivita se vyplatí

Začátkem tohoto školního roku se naše třída zapojila do soutěže Všichni za stůl. Cílem bylo získat pingpongový stůl pro naši školu. O soutěži nám řekla naše asistentka Veronika Schönbergerová, která sama hraje a trénuje stolní tenis.

V hodinách výtvarné výchovy jsme s paní učitelkou Kružíkovou vyrobili supermaskota lenochoda Karla Bleska, který byl hlavním hrdinou našeho videa. To jsme museli vytvořit a vysvětlit v něm, proč si naše škola zaslouží vyhrát pingpongový stůl. Kdo ještě toto video neviděl, může se na něj podívat na www.youtube.com pod heslem Všichni za stůl 3.

Video bylo posláno a pak už jsme jen s napětím očekávali, jak odborná porota náš výtvarný dílek ohodnotí. A stalo se to, v co jsme všichni doufali. Vyhráli jsme nejen pingpongový stůl a páčky pro pingpongový kroužek, ale i pingpongovou show pro celou školu, kterou pro děti do Čáslavic přivezli organizátoři soutěže spolu s olympioničkou, vítězkou Ligy mistrů a několikanásobnou mistryní ČR ve stolním tenise Ivetou Vacenovskou. Během show jsme si vyzkoušeli několik pingpongových disciplín, soutěžili o ceny a využili i speciální fotokoutek, ve kterém se s nimi slavná sportovkyně neúnavně fotila.

Jsme rádi, že se jsme se do soutěže zapojili a že jsme byli úspěšní.

žáci 6. ročníku

Šestka s vyrobeným maskotem - lenochodem Karlem Bleskem

Rozhovor s Ivetou Vacenovskou

Proč jste si vybrala zrovna stolní tenis?

Už jako malá jsem chodila do haly a můj první trenér byl můj známý.

Od kolika let hrajete závodně?

Začala jsem v první třídě, když mi bylo 7 let. Mládežnické turnaje jsem začala hrát v 8 letech. A už ve 12 jsem začala hrát nejvyšší českou soutěž.

Dá se tímto sportem uživit?

Málo, ale dá. Když jste nejlepší v České republice a i v Evropě, tak se to dá, ale je to těžké.

Jak často trénujete?

Většinou 2 až 3 hodiny dopoledne a to samé odpoledne, takže tak průměrně 6 hodin denně.

Stíháte soukromý život?

Málo. Před tím vůbec, ale teď už je to lepší.

Baví Vás pořádat tyhle akce, abyste děti seznámili s pinpongem?

Ano, určitě baví. Baví mě ty děti rozvíjet a přimět je, aby sportovaly.

Rozhovor připravily a vedly žákyně 8. ročníku

Výběr z žákovských prací

Dopis je oblíbeným útvarem v hodinách slohu. Pokud si můžou žáci vybrat, komu jej napíší, není to pro ně příliš těžká práce. A pokud si můžou dokonce vymýšlet postavu, které bude dopis věnovaný, je to i zábava. Tak nahlédněme do některých dopisů, které vznikly v hodinách slohu.

Dopis pro Alexandra Velikého

Dobrý den, pane Alexandře Veliký!

Vybrala jsem si Vás, protože jsme se o Vás učili v dějepise a moc mě to bavilo. Obdivuji Vás především proto, že jste udržel tak velkou říši. Ani se nedivím, že se Vám říkalo Veliký. Moc by mě zajímalo, proč jste nepojmenoval jen jedno město po sobě, ale proč jste založil tolik Alexandrií. Je velká škoda, že jste se nedožil vlastních potomků, mohl byste je učit, jak udržet tak velkou říši. Nemusela by se pak po Vaší smrti rozdělit mezi vojevůdce, kteří ji stejně neudrželi. Jak se na to díváte Vy?

Byla bych ráda, kdybyste mi odepsal.

S pozdravem

Natálie Nezpěváková

PS. Moc Vás obdivuji.

Dopis Donu Quijotovi

Vážený pane, Done Quijote, rádi bychom Vás pozvali na Vaše pasování na rytíře, které se bude konat 8. listopadu 1598 v malebné hospůdce U Piráta. Vážíme si vašeho chování, které nás přesvědčilo o tom, že si zasloužíte stát se rytířem. Budeme rádi, když se dostavíte.

Občerstvení máme zajištěno, k pití bude víno a pivo, na jídlo budou klobásky od místního řezníka, chléb od královského pekaře a máslo od místního fařmáře.

Všichni doufáme, že budete naší zemi sloužit až do Vaší smrti. Děkujeme za to, co jste pro naši zemi udělal, a věříme, že budeme mít ještě hodně příležitostí děkovat.

S pozdravem král zdejší země.

Dan Souček - 9. ročník

Dopis Ježíškovi

Milý Ježíšku,

celý rok jsem byl úplně totálně hodný, a proto jsem se rozhodl Ti napsat a poprosit Tě o nějaké vánoční dárečky.

I když mě matematika moc baví a mám ji rád, přál bych si do ní vypracované testy. Poslední dobou mám problém s časem, tudíž by se hodily nějaké chytré hodinky. Nebo by bylo fajn něco, co by mě okamžitě přepravilo. Auto úplně nechci. Spíš by se hodil nějaký soukromý trysek (s pilotem).

Mám uklízací fobii. To znamená, že i nějaká uklízečka by se šikla. Nebudu Ti lhát, že bych byl rád, pokud by náhodou byla až natolik chytrá, že by navíc hravě zvládala i mé domácí úkoly.

A víš, co bych si přál ze všeho nejvíc? Takové to psací pero, co ví úplně všechno. Zcela by stačilo to, co umí jen ty základní školní předměty, jako jsou čeština, matika, němčina a angličtina. Ale nezlobil bych se, kdyby tam byly naprogramované i ostatní látky z jiných předmětů. Avšak to nechám na tobě.

I když si každý stěžuje na ponožky pod stromčkem, tak mně je tam klidně přihod'. Už je nemůžu dát do páru, jelikož je pokaždé jedna, z které mi čouhá palec.

Vím, že to nemáš finančně lehké, tak bych ti dal radu. Skoč do Komerční banky. Půjčí ti libovolné množství peněz s téměř nulovým úrokem. Sice nevím, co to znamená, ale bylo to teď v televizi.

Tak to vidíš, až tak náročný nejsem.

Už se nemůžu dočkat Vánoc. Jen doufám, že jsi tento dopis v pořádku obdržel, abych nebyl nemile překvapen.

S pozdravem Martin Hanzal - 9. ročník

Můj úspěšný den

Nastal den D, kdy jsem se s mojí spolužačkou Agátou zúčastnila výtvarné soutěže, která se konala 1. listopadu na Uměleckoprůmyslové škole Jihlava-Helenín. Na soutěž jsme se nemohli nijak připravit, jelikož nám k dané události sdělili pouze základní informace, a to datum, místo konání a pomůcky. Ráno jsme odjízďeli kolem 7:00 a za hodinu jsme byly na místě. Poté jsme jen čekaly na zahájení soutěže.

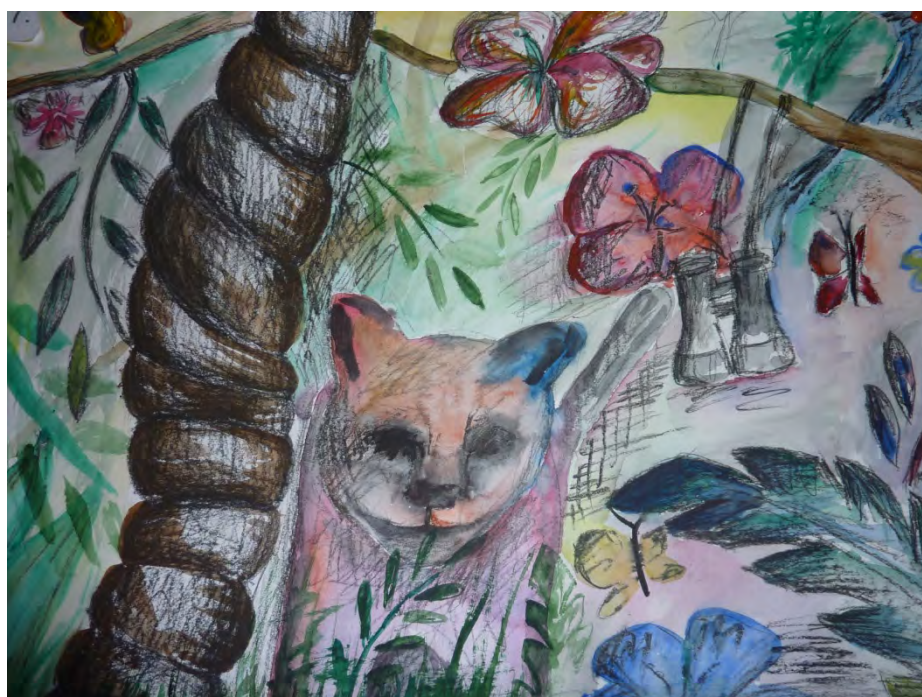
Po chvíli čekání už začali přicházet ostatní soutěžící, shromáždilo se nás celkem 162. Na zahájení nám bylo sděleno, jak bude samotná soutěž probíhat, kolik máme času na malování a dvě témata, ze kterých si můžeme vybrat. Téma zněla „Džungle“ a „Stroj času“. Zanedlouho si nás rozdělili do různých skupin a odvedli do učeben. Cestou jsem přemýšlela, jaké téma si vybrat. Nakonec zvítězila džungle.

Posadili jsme se, dozor nám rozdál papíry a soutěž mohla začít. Zpočátku jsem nevěděla, jak a čím džungli namalovat, ale nakonec jsem zvolila uhel a akvarelové barvy. Na vyhotovení jsme měli hodinu a půl hodiny. Dokončeno jsem měla o půl hodiny dříve.

Až měli všichni hotovo, vybíraly se papíry a museli jsme čekat do 14:00 na vyhlášení. Mezitím jsme se dívali na film Strážci galaxie.

Když přišla chvíle vyhlášení, měla jsem obrovskou trému, ruce a nohy se mi třásly. Vyhlášení proběhlo opět v jídelně, stejně jako zahájení. Porota vybrala 12 nejlepších výtvorů a já se mezi nimi umístila. Byl to pro mne velký šok, protože jsem něco takového vůbec nečekala.

Domů jsem si odvezla diplom za 9. místo, tričko, blok, propisku a tašku. Jestli někoho z vás baví kreslení nebo malování, určitě bych neváhala tuto soutěž také zkusit, koná se každý rok a je určena pro žáky 8. a 9. tříd.

Tereza Trutnová -
9. ročník

Proč jsou labutě bílé

(vymyšlená pohádka)

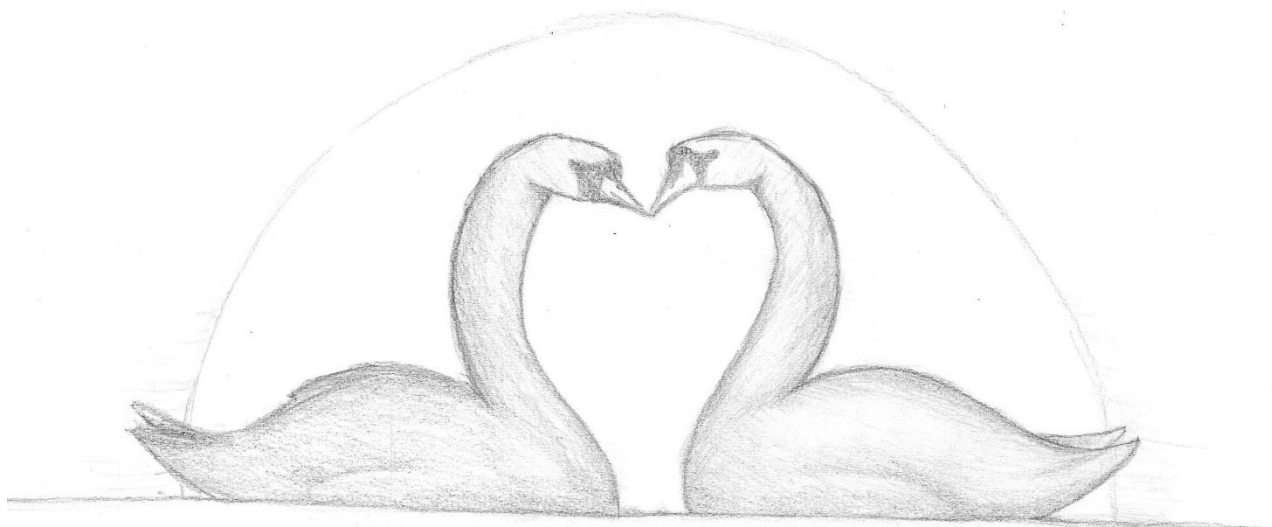
Všichni víme, že labutě jsou krásná zvířata plavoucí na vodě. Jsou symbolem čistoty, něžnosti a lásky. Také můžeme vědět, že když jsou dvě a připlavou k sobě, tvoří tvar srdce. Na vodě je vidíme díky krásně bílé barvě, ale vždycky to tak nebylo.

Před mnoha lety nezářily, ale byly zbarvené do tmavé, smutné černé. V té době byli nejen labutě, ale i havrani zbarveni jinak, než jsme zvyklí. Byli celí bílí. Bylo to proto, že si všichni mysleli, že labutě jsou nevěrné, vždycky zklamou své blízké a havrani jsou věrní. Bohužel to bylo úplně naopak.

Jednoho dne plavala na jezeře labuť, kterou všichni opustili. Všichni se na ni zlobili a nadávali jí. Neměli však žádný důvod. Pořád byla sama. Zrovna v ten den létal nad jezerem havran. Spatřil ji samotnou a bylo mu jí líto. Tak slétl k ní a byl na ni milý. Labuť to nikdy nezažila. Nikdo na ni nebyl milý tak jako on. Havran jí vykládal o své velké rodině, o jejich zvycích, kamarádech a o jeho koníčcích. Scházeli se každý den, vykládali si hodiny a hodiny. Bylo jim spolu dobře, labuť se nikdy předtím necítila tak šťastná. Po týdnu se omluvil, že už musí letět. Slíbil jí, že se za ní vrátí. Labuť chodila na jejich místo každý den a marně čekala, ale havran nepřicházel.

Uplynul rok a labuť si začala uvědomovat, že už se za ní nevrátí. Zvířata jí řekla, že se oženil s havraní princeznou. Labuť plakala a plakala. Vyčerpáním usnula, a když se ráno probudila, měla celé jedno křídlo bílé. Do týdne byla celá bílá. A tak se díky její věrnosti všechny labutě změnily a byly celé bílé. Naopak havrani se díky své povaze změnil na černé.

Jolana Ježková - 8. ročník

Jak jsem překvapil své rodiče

Největší překvapení pro mé rodiče bylo samozřejmě to, že se jim narodilo tak skvělé a nadané dítě, jako jsem já. Ale své narození si i přes svoji prudkou inteligenci nemohu pamatovat, tudíž si dnes povíme příběh, který se stal celkem nedávno.

Jednoho krásného slunného dne, kdy rodiče nebyli doma, protože odjeli na víkend ke známým, mě máma ráno po telefonu poprosila, jestli neudělám oběd, že přijedou kolem jedné hodiny. Zprvu se mi vůbec nechtělo, protože volala v osm hodin ráno. V NEDĚLI! Ale nedalo mi to. Vstal jsem a napsal bratranci, jestli mi nepůjde pomoci s kuchtěním. Ozval se, že za chvíli dorazí. Úplně nevím, co si představoval pod pojmem CHVÍLE. Uběhlo čtvrt hodiny, půl hodiny, hodina a on stále nikde. Kvůli jeho nedochvilnosti jsem nevěděl, co dělat, a tak jsem dostal nápad. Zavolať jsem rodičům, že uvařit nestihnou, protože mám hodně úkolů. Ti na to odpověděli slovy, ať se jdu radši učit a oni prý se staví někde po cestě do restaurace. Samozřejmě jsem to nemyslel vážně, protože jsem tímto chtěl rodiče překvapit.

Jak jsme dohovořili, cinkl zvonek, přišel Matěj a rozjela se vážná debata o tom, co vlastně budeme vařit. Padaly názory jako míchaná vajíčka, krupičná kaše, klobása z mrazáku nebo dokonce topinka. Shodli jsme se na tom, že by to nebyl asi nejlepší nápad, že to chce něco více reprezentativního. Začali jsme uvažovat o kaviárech, lanýžích, z čehož jsme pak usoudili, že bychom nezvládli ani svíčkovou, tudíž nemůžeme navrhnout tak složité výtvary. Vzali jsme tedy babiččinu kuchařku, až jsme se dolistovali k famóznímu jídlu s názvem sekaná s bramborovou kaší. Nahlédl jsem do spížky, zda máme všechny potřebné ingredience. „Hurá, máme to!“ zvolali jsme. A jde se vařit.

Úplně nevím, jestli by se to dalo nazvat vařením, spíš bych to pojmenoval slovem KOMEDIE.

Než dojdeme k tomu, jak jsme postupovali, chtěl bych tímto upozornit všechny autory kuchařek, ať svá další vydání píší srozumitelněji nebo ať vydají kuchařku i pro lidi vařením dosud nepolíbené.

Pojmu „přidat kilo mletého masa“ jsme ještě rozuměli, ale pak to začalo. Nevím, zda autor kuchařky, z které jsme právě vařili, viděl někdy cibuli. Ano, v knize bylo napsáno, ať ji přidáme, ale jak velkou? Na to už mu asi došel inkoust. Velikost této zeleniny se pohybuje v rozmezí pingpongového až po tenisový míček, tudíž jsme nevěděli, kterou tam dát. Já jsem hlasoval pro malou a Matěj pro velkou, hodili jsme tam obě. Ovšem na tom nejsme tak špatně, že bychom tam dali celou cibuli. Ehm, i ta tam chvíli ležela, ale to jen z jednoho prostého důvodu. Cituji, co bylo napsané v naší zázračné kuchařce: „Přidejte jednu cibuli.“ O krájení tam nebyla vůbec řeč. Pak přišly pojmy jako jsou sůl, majoránka, u kterých též nebylo zadané množství. Nezbylo nám nic jiného, než se řídit starým známým přiměřeně, přiměřeně.

Super. Zvládli jsme to. Sekaná se peče, v časovém intervalu jsme to také stihli, tak bychom si mohli jít po náročné činnosti odpočinout. OMYL. Ještě příloha. Oškrábat brambory a dát je vařit na plotnu jsme zvládli bravurně. Ovšem co další kroky? Z brambor hned kaše není, tudíž se musí ještě rozmixovat. Paráda, všechno hotovo. Jen pohled na kuchyň nás zarazil. Po našem ranním výkonu je v kuchyni větší nepořádek jak po celém dni. Nezbyvá nám nic jiného, než ji dát do původního stavu. Teď už stačí jen prostříit a čekat na příjezd našich překvapených rodičů. S mírným časovým posunem dorazili a s nadšením se pustili do jídla, protože v restauraci, kde se chtěli najíst, byl prý jiný kuchař.

Rodičům námi uvařené jídlo chutnalo, my jsme si také pochutnali, a to bylo hlavní. Jen jsem si uprostřed oběda vzpomněl, že jsem brambory sice rozmixoval, ale nerozštouchal. Ale toho si nikdo nevšiml, nebo taktně pomlčel.

Někdo si řekne, že vaření není příliš zábavné, ale my jsme si to užili na sto procent. Vlastně to není taková věda, jakou s tím Pohlreich nadělá.

Martin Hanzal - 9. ročník

Naše škola

Naše škola funguje již od roku 1945. Nejprve se učilo na zámku ve vesnici Sádek, ale postupem času se škola přemístila do blízkých Čáslavic, kde je doteď.

Navštěvuje ji více než přes sto žáků, kteří mají možnost devítiletého studia a poté si mohou zvolit střední školu z bohatého výběru. Učitelé se dětem snaží učivo vysvětlit hlavně tak, aby ho všichni pochopili, ale zároveň i tak, aby to nebyla nuda a žáky vzdělávání bavilo. Právě z těchto důvodů se několikrát do roka jezdí na různé exkurze a soutěže, třeba do Jaderné elektrárny Dukovany nebo na Dějepisné soutěžení.

Co se dále výletů týče, všichni jistě ví, že náš současný ředitel Petr Blecha je velký milovník sportu, a proto každoročně zařizuje žákům druhého stupně týdenní pobyt na horách, konkrétně v Krkonoších. V rámci tělesné výchovy nás bere do posiloven, bazénu nebo bowlingových center v Třebíči a v zimě nás učí jezdit na běžkách nebo bruslit na zamrzlém rybníku. Bezpečnost má ale vždy pod kontrolou.

Naše škola si úspěšně drží titul Ekoškola, protože se účastní různých ekologických soutěží a pořádá akce spojené s ochranou životního prostředí. Velkou radost z toho má hlavně paní učitelka Kružíková, protože to ona nás nejvíce navádí, abychom správně třídili odpady, snažili se co nejvíce recyklovat a zbytečně neplýtvali.

Úplně nakonec bych chtěla dodat, že i když se to někdy nezdá, na naší škole se mi líbí a jsem ráda, že mohu být její součástí.

Kateřina Hrušková - 8. ročník

Fiktivní rozhovor se spisovatelem Miguelem de Cervantesem

(*1547 - † 1616)

Reportér: V bitvě u Lepanta jste přišel o levou ruku, bylo těžké naučit se s tím žít?

Cervantes: Tak jistě, zkuste se najíst jen s jednou rukou.

Reportér: Ovlivnil váš rozmanitý život nějakým způsobem váš styl psaní?

Cervantes: Vzhledem k tomu, že jsem psal novely víceméně jen se šťastným koncem, tak bych řekl, že moc ne.

Reportér: Přál jste si už od mládí psát knížky?

Cervantes: V plánu jsem to neměl, ale vzhledem k mé tehdejší finanční situaci jsem prostě zkoušel všechno. A sociální dávky v té době nebyly.

Reportér: Měl jste nějaký literární vzor?

Cervantes: Jako správný egoista bych napsal, že sebe.

Reportér: Co vás ve psaní inspirovalo?

Cervantes: Můj život, ten byl totiž jedna velká „komedie“!

Reportér: Vaše nejznámější dílo je Důmyslný rytíř don Quijote de la Mancha. Měl jste nějakou skutečnou předlohu?

Cervantes: Měl, ale nechci dotyčného urazit.

Reportér: Chtěl jste svými díly na něco poukázat?

Cervantes: Určitě ano, jen teď nevím, co nejlepšího vybrat. Ale každopádně bych chtěl poukázat na znevýhodňování nejmladších sourozenců. S tím budou určitě mnozí souhlasit.

Reportér: Jste hrdý na svá díla?

Cervantes: To víte, že jsem.

Reportér: Napadlo vás, že v budoucnu se o vás děti budou učit na školách nebo vás bude znát skoro celý svět?

Cervantes: Rozhodně ne, protože jsem nevěděl, že vůbec nějaké školy budou.

Rozhovor vypracovaly Kamila Šoukalová a Nikola Stručovská - 9. ročník

Rozhovor s herci

Jakmile dozněl zasloužený bouřlivý potlesk po úžasném vystoupení dvou skvělých herců z hradeckého Divadélka pro školy, šli jsme jim položit několik otázek, abychom tyto dva umělce více přiblížili čtenářům našeho časopisu. Zjistili jsme si, že mladší z dvojice herců se jmenuje Vít Troníček a starší je Michal Moravec.

Jak dlouho jezdíte po školách?

Vít: Tak my jako dvojce od roku...

Michal: To jste ještě nebyli na světě.

Vít: Od roku 2003 asi.

Kamila s Nikolou: To jsme se narodily.

Vít: Fakt jo? To jsme ještě jezdili pod jiným divadlem, ale naše divadélko existuje od roku 2006. Že jo?

Michal: Asi.

Vít: A v podstatě až teď divadlo tvoří tři herecký dvojice.

Co Vás přimělo založit divadlo? Čí to byl nápad?

Vít: Jeho :D (a ukázal na Michala).

Michal: Tak my jsme hrávali divadlo třeba v Kameným nebo pod jinou agenturou pro mládež a nelíbilo se nám, jak se to dělá. Jako že to bylo hrozně na vážno, veškerá ta představení se příliš držela scénáře. Třeba když jsme hráli Maryšu od Mrštíků, což není dílo přímo určený pro děti, jsem přemýšlel, jak jim to přiblížit, aby neutrpěl ten příběh a krása jeho jazyka. Je to úžasný dílo, ale člověk tu jeho krásu objeví, až když mu je prostě třicet... Pro děti to prostě není určený, ani ti Mrštíci to nepsali pro teenagery. Tak jsme přemýšleli, jakým způsobem se dá udělat ten výklad, jakým způsobem se dá přiblížit Maryša... No a když jsme herecká dvojice, nezbyvá nám nic jiného, než že Maryšu hraje převlečený chlap, což vždycky vyvolává nepatřičný smích a teenager se baví. A vy pak můžeme zachovat tu ukázkou s úplným textem a dějem, a tak žáci přesně vědí, co se tam odehraje, že je to psané v nářečí, oni to znají a o to nám šlo.

Máte to spíš jako koníček nebo povolání?

Michal: V tuhle chvíli je to povolání a dokonce velice náročné, protože vlastně denně hrajeme dvě, tři představení průměrně a každý den po celý školní rok jsme v každém koutě republiky, takže týden bydlíme v nějakém okresu a objíždíme ten okres a domů se dostáváme vlastně jen na víkendy. Ale zase máme školní prázdniny! Jinak je to časově velice náročné, ale i fyzicky a vlastně i psychicky. Ale zase jindy je to sranda, jako třeba tady u vás. Kdyby nás to nebavilo, tak to neděláme.

Máte nějaké vtipné historky z představení?

Vít: (smích) Historek je spousta. Celý to pojetí divadla by mělo vlastně vytvářet humornej dojem, aby žáci z toho měli zážitek. Proto zapojujeme publikum do hry, jako třeba tady jsme si adoptovali dvě krásný dcery, někdy děti zkoušíme „mlátit“ (při těch slovech se podíval na Martina :D), nebo některým jíme svačiny. Když přemýšlím nad tou svačinou, kterou jsme dneska zabavili, tak jsme jednou borcovi zabavili šest klobás, protože tam jedl, tak jsme k němu přišli, ať nám dá taky ochutnat.

Michal: Tohle je nejhorsí jídlo, co jsme kdy zabavili (a vzal do ruky zabavený chlebíčky).

Vít: Tak jednu klobásu nám dal, ať si teda kousneme, a jak nám ji podával, tak jsme mu čorkli ten pytlík, kterej měl v klíně a najednou jsme měli šest klobás.

Jak jste se poznali?

Vít: V jedné agentuře jako nájemní muzikanti, nájemní herci. Tam jsme si nějak padli do oka a rozuměli jsme si v tom, co chceme dělat jinak, tak z toho vzniklo takovýhle v podstatě manželství :D, protože spolu trávíme víc času než s našimi rodinami.

Jak dlouho jste vymýšleli tuto hru?

Vít: Každá hra se připravuje. Chceš něco taky říct?

Michal: Já jsem se dneska napovídala už dost.

Vít: Každá hra se připravuje, třeba musíme studovat půl roku materiály k tomu, přečíst si ta díla, ze kterých pak děláme úryvky a to zabere nějaký čas. Pak se musí dělat propagační materiály, pak se to musí prodávat a musíme obsadit školy. Takže od toho prvního nápadu k tomu dílu to trvá klidně půl, třičtvrtě roku a pak se to třeba čtrnáct dní intenzivně zkouší.

Jaká z těchto her, které jste dnes hráli, se vám líbí nejvíc?

Vít: Jako z toho Španělska dneska? Mě baví Zbožná Marta, protože po každý jsou tam ta dvě děvčata úplně jiná a jinak reagují a je to velká legrace. Největší sranda je, když to hrajeme třeba pro plynařský nebo zednický učiliště, kde jsou samí kluci, takže ty dvě holky jsou kluci, co mají nejdelší vlasy a v tu chvíli to chytá úplně jinej druh humoru.

Máte vystudovanou nějakou hereckou školu?

Vít: My máme takový různý kurzy a v podstatě původním povoláním jsme mix mezi kantorem, muzikantem, divadelníkem a strojařem :D, takže je to takovej divnej mix, ale hrát jsme se učili na kurzech. Ale když odehrajete 450 představení za rok, tak to člověk skutečně dostane pod kůži, jde spíš o to, aby tam pořád byla ta jiskra a aby ho to bavilo.

Taková otázka bokem: Hráli jste v nějaké skupině?

Michal: (smích)

Vít: Jako hudební? No hrál, dokonce hraju. Máme skupinu Marien a kdysi dřív dětská Poupata, ale to je tak dávno, že si to nemůžete pamatovat.

A jak se Vám u nás líbilo?

Vít: Jo, byla to sranda. Akorát se nám zdálo, že máte strašně hodný děti na prvním stupni, protože vždycky když něco pošleme do dětí, tak se ozve WOW!, a tady se ozvalo HMMM. Nebo když jsme řekli „Tak pojd'te, půjdeme se učit, joo?“, tak všichni děti z celý republiky zakřičí NEEE! A tady od vás se neozvalo nic. Tak buď se jim to nelíbilo, nebo byli možná rozespálí, nevíme. Druhý stupeň fungoval dobře. Ale hrálo se nám hezky, hezký prostředí a fajn divadlo.

Rozhovor připravili a vedli Nikola Stručovská, Kamila Šoukalová
a Martin Hanzal - 9. ročník

Perličky ze školních lavic

Natka Smutná viděla za oknem holuba a vykřikla: „Holub!“

p.uč.Sýkorová: „Holub tě zajímá, ale že se tady Sýkorka namáhá, to tě nezajímá.“

P.uč.Kulhánková: „A Alča v té prezentaci o Salvadoru Dalí bude mít hodně obrázků, když je to malíř.“

Alča Chaloupková: „Malíř?! Já myslela, že to byl terorista.“

Otázka v hodině zeměpisu: „Jaký poslední světadíl jsme ještě neprobírali?“

Odpověď: „Popocatepetl.“

V mluvním cvičení u tabule zaznělo: „Náš pes má papíry.“

Následovala otázka jednoho žáka: „To jako že má řidičák?“

Perličky z dějepisných písemek:

Otázka: „Jaká zvířata lovil člověk rozumný?“

Odpověď: „Srstnatého jednorozce.“ (*patří nosorožce*)

Otázka: „Které zemědělské nářadí Sumerové zdokonalili?“

Odpověď: „Písmo.“

Otázka: „Jaké 2 evropské země byly sjednoceny v 2. polovině 19. století?“

Odpověď: „Čína a Japonsko.“

Otázka: „Ve které části USA se ještě v 2. polovině 19. století využívalo práce otroků?“

Odpověď: „Čína.“

Otázka: „Která válečná strana vyšla z občanské války v USA jako vítězná?“

Odpověď: „Německo.“

Otázka: „Co je to autonomie?“

Odpověď: „Fabrika na auta.“

Otázka: „Vysvětli pojem holocaust?“

Odpověď: „Demokratická strana Hitlera.“

Anketa na téma Vánoce

Rozhodli jsme před vánočními svátky trochu vyzpovídat učitelský sbor, takže naše otázky směřovaly právě tímto směrem. Přečtěte si, jak Vaši oblíbení učitelé tráví adventní čas.

1. Dodržujete některé vánoční tradice?
2. Jak jste na tom s vánoční výzdobou?
3. Pečete cukroví?
4. Jak snášíte předvánoční šílenství?

Pan ředitel Blecha

1. Musí být stromek, jedle vysoká až ke stropu. Dále rozřezáváme jablka, sledujeme pohádky, každou neděli zapalujeme adventní svíčky a jdeme na mši do kostela. K obědu máme Kubu a nejíme maso.
2. Před domem svítí strom, ve váze máme ozdobené větvičky a stromeček strojíme 23. 12. a děti věří, že ho přinesl a nazdobil Ježíšek.
3. U nás se cukroví věnuje manželka s dcerou, já jsem dobrý konzument.
4. Nějak mi to nevadí.

Pan učitel Hanzal

1. Zdobíme stromek, máme adventní věnec a jmelí, před večeří modlitba, pak kapr se salátem a nachystáme talíř pro zbloudilého poutníka, zpíváme koledy, pečeme cukroví a o svátcích nesmí viset prádlo.
2. Už mám hotovo, svítí celý dům (zvenku).
3. Já osobně nepeču.
4. Vyhýbám se tomu.

Paní učitelka Bednářová

1. Zdobení stromečku, zpívání koledy, krájení jablíčka, šupina z kapra a cesta na půlnoční
2. Vánočně vyzdobený byt mám moc ráda, každý rok dělám adventní věnec, letos jsem si po letech koupila i světýlka do oken a malou svítící hvězdu na parapet.
3. Ano, tradičně ho pečeme společně s mamkou.
4. Snažím se vše nachystat včas, ale každý rok na něco zapomenu a doháním to na poslední chvíli.

Paní učitelka Iranová

1. + 2. Atmosféru Vánoc mám moc ráda. Pro mě jsou to opravdu nejhezčí svátky v roce. Adventní věnec, stromeček, koledy a výzdoba k těmto svátkům prostě patří.
3. Něco málo ano, ale jelikož se to většinou sní ještě před Vánoci, tak babičky to jistí.

4. Snažím se všechno stíhat v předstihu, abych se „šílenství“ vyvarovala. Ale faktem je, že ne vždy se daří.

Paní učitelka Kružíková

1. Vánoční tradice dodržujeme málo, protože se bojím, aby se nesplnily, pokud by byly špatné. Ale šupinku z kapra si dáváme pod talíř, před večeří se pomodlíme a od stolu se nesmí nikdo zvednout dřív, než všichni sní večeři.
2. Výzdoba mne baví, ale jen přiměřeně, ne žádný blázinec.
3. Cukroví pečú, ale jen tak 6 druhů. Do Vánoc ho schovávám, aby ho nejedli, a pak se zase zlobím, že ho nejí.
4. Vánoční šílenství snáším docela dobře, protože už vím, že to není to nejdůležitější. Mám jiné, vážnější starosti. Naopak mi to množství práce a shánění pomáhá zapomenout na ty starosti.

Paní učitelka Kulháňková

1. Já mám ze všech tradic nejraději, když přijdeme na Štědrý večer ke stromečku, syn vezme kytaru a zpíváme koledy. Já bych tuto chvíli ráda protáhla, děti chtějí rozbalovat dárky.
2. Myslíte ve třídě nebo doma? Tak ve třídě jsme ještě nezačali (doufám, že až časopis vyjde, bude vše jinak) a doma vlastně kromě adventního věnce taky nic vánočního není. Ale dcera přešla z papírových výtvarů na keramické, které vyrábí ve škole, takže letos to budeme mít doma trošku hezčí.
3. Chystáme se péct, ale jen asi tři druhy, které částečně vyměním za cukroví našich dvou skvělých babiček, a najednou budeme mít druhů osm.
4. Předvánočnímu ruchu v obchodech se snažím vyhýbat.

Paní učitelka Matoušková

1. Vánoční tradice moc nedodržujeme, musí být ale stromeček, kapr se salátem a cukroví.
2. Vánoční výzdobu samozřejmě děláme.
3. Cukroví pečú společně s mámou. Zatím jsme ještě nezačaly.
4. Vánoční šílenství je docela dobrý název pro toto období, je to opravdu velmi stresující část roku.

Paní učitelka Štěpková

1. U nás o Vánocích dodržujeme různé tradice, například nikdo nevstane od štědrovečerní večeře dřív, než všichni ostatní dojí, nikde nesmí viset prádlo a taky se přes svátky ze stolu nesundává ubrus.
2. Dělat výzdobu mě baví o všech svátcích, ale o Vánocích ze všeho nejvíce!
3. Pečení cukroví je asi to jediné, bez čeho bych se před Vánocemi obešla, ale ten výsledek stojí za to.
4. Předvánoční ruch mám docela ráda, baví mě nakupování vánočních dáreků a návštěvy vánočních trhů.

Paní učitelka Vacková

1. Tradice doma nedodržujeme, tvoříme si vlastní - každoročně se na Štědrý den setkáváme s nejbližšími přáteli u vánočního punče a sledujeme společně film Pelíšky.
2. Co se týče vánoční výzdoby a vánočních dekorací, tak to je moje „parketa“. Ráda zdobím a dekoruji prostředí kolem sebe, je to pro mě relax i radost zároveň.
3. Cukroví nepeču, v naší rodině cukroví nikdo nejí, takže této povinnosti jsem ušetřena.
4. Vánoční dárky se snažím nakupovat s předstihem, doma uklízím průběžně, takže z Vánoc si těžkou hlavu nedělám.

Paní učitelka Zikmundová

1. Dodržujeme křesťanské tradice. Na Boží hod vánoční máme k obědu svíčkovou, at' se děje, co se děje.
2. V době adventu doma máme pouze adventní věnec. Vánoční výzdobu děláme až 23. prosince a stromeček nám nosí Ježíšek.
3. Pečeme osm až deset druhů cukroví, každý rok stejné (osvědčené recepty po babičce).
4. Nemám ráda vánoční shon, ale vyhnout se mu nedovedu. Prosinec je nejnáročnější měsíc.

Pan učitel Vala

1. Tradičně. Pokud se pro nějaký "tradiční počin" rozhodneme, většinou se při něm dobře pobavíme. A to je hlavní.
2. Normálně. Žádná divočina. Stromeček a úklid.
3. Už 6 let ne. Jen pomáhám.
4. V pohodě. Kdo chce šít, šílí v libovolném období a Vánoce používá jen jako záminku. Já nic neřeším.

Anketu připravila Natálie Mutlová - 9. ročník

OSMISMĚRKA

N	O	V	I	N	Y	A	V	E
K	A	P	R	O	N	A	L	O
S	O	V	E	C	N	U	L	S
T	V	L	S	E	H	O	L	A
R	L	E	E	Ě	Z	L	A	M
O	O	A	N	D	Ě	L	D	R
M	Č	S	O	Á	Y	A	A	A
É	K	B	V	R	Ď	L	M	Č
Á	Y	N	O	K	E	I	C	N
S	N	Í	H	Y	Z	P	E	O

ADAM

LANO

SNĚHULE

ANDĚL

MASO

SNÍH

DÁRKY

MRAČNO

STROM

EVA

NOVINY

VEN

HOLA

OZDOBY

VLOČKY

KAPR

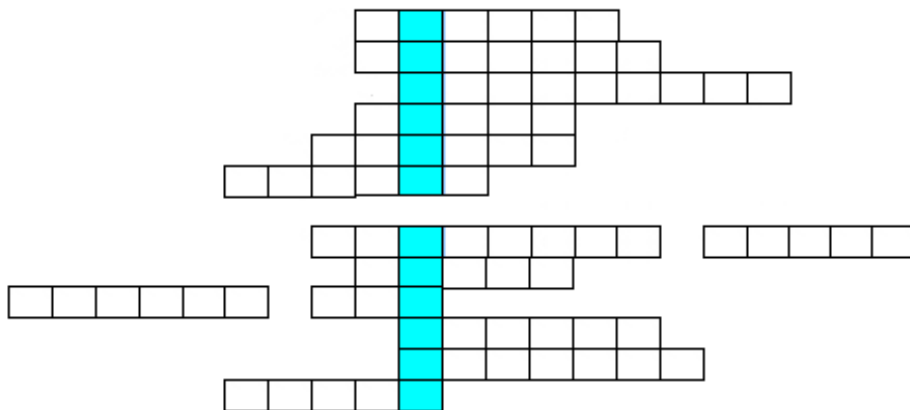
PILA

ZEĎ

KOLEDY

SLUNCE

KŘÍŽOVKA

1. Co zapalujeme na adventním věnci?
2. Kdo nosí dárky?
3. Na co věšíme vánoční ozdoby?
4. V čem ležel malý Ježíšek?
5. Co zpíváme na o Vánocích?
6. Město, kde se Ježíšek narodil.
7. Co zapalujeme 4 neděle před Štědrým dnem?
8. Co nám nosí Ježíšek?
9. 24. 12. je
10. Co se věší na vánoční stromeček?
11. Co pečeme na Vánoce?
12. Ten, kdo celý den nejí, uvidí zlaté.....